

ΡΩΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - ΡΩΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΠΟΥΤΙΝ

Αγαπητοί μου, βαδίζοντας με σταθερά βήματα τον 21^ο αιώνα, έχοντας γίνει όλοι γνώστες των κατακτήσεων που κατάφερε η ανθρωπότητα όλους αυτούς τους αιώνες, είναι αδιανόητο στον ανθρώπινο νου να συλλάβει και να επεξεργαστεί αυτές τις εικόνες που γίναμε μάρτυρες κατά την καταδικαστέα Ρωσική εισβολή στο ανεξάρτητο κράτος της Ουκρανίας. Ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Οπτάβας μας ανέλυσε το ιστορικό και θεολογικό υπόβαθρο του πως ένας αυταρχικός ηγέτης σχεδίασε και τελικά εισέβαλε σε άλλο κράτος. Δυστυχώς η ιστορία επαναλαμβάνεται!

Ανθρώπινες ζωές χάνονται στα πεδία των μαχών, άμαχοι σκοτώνονται άδικα, άνθρωποι βλέπουν την ζωή τους να καταστρέφεται μέσα σε λίγες στιγμές. Αγώνες μιας ζωής εξανεμίζονται σαν το φύλλο στον άνεμο. Εκατομμύρια ανθρώπων παίρνουν τον δρόμο της προσφυγιάς, γυναικόπαιδα και ανήμποροι ή ηλικιωμένοι άνθρωποι, αφήνοντας πίσω την πατρίδα τους, τα σπίτια και τις περιουσίες τους, τους συζύγους τους που έμειναν πίσω για να αγωνιστούν για την ελευθερία τους. Δυστυχώς αυτές οι εικόνες και το μέγεθος της καταστροφής, ενώ συγκλόνισαν όλη την ανθρωπότητα, μόνο το μυαλό ενός ανθρώπου δεν συγκλόνισε και όσων άλλων λειτουργούν ως υποχείριά του.

Ο εισβολέας Ρώσος πρόεδρος Πούτιν είναι ο αυταρχικός ηγέτης, ο οποίος θεωρεί αρρωστημένα ότι καλείται να γίνει «Μέγας» στην ιστορία του λαού του, ως ο απόλυτος μονάρχης, ώστε να εκπληρώσει δήθεν το «τάμα του έθνους» του. Στην ουσία όμως ξεπλένει, με την στάση του, αυτή την ντροπή των Ναζί του Χίτλερ.

Καταρχήν πρέπει να γίνει ένας διαχωρισμός – τον έκανε άλλωστε και ο Σεβασμιώτατος - ο οποίος καλό είναι να διέπει όλη τη συζήτηση. Ο διαχωρισμός αυτός αφορά στην διάκριση μεταξύ του Ρώσου πιστού, του μέσου ορθοδόξου, από τα άτομα αυτά τα οποία εκπροσωπούν τον ανώτερο κλήρο, τους ανθρώπους δηλαδή εκείνους, οι οποίοι μετέχουν και διαμορφώνουν την διοίκηση αυτού που λέγεται Ρωσική Εκκλησία. Αυτό που στηλιτεύεται από όλο τον σύγχρονο κόσμο, δεν είναι ο ρωσικός λαός αλλά η ηγεσία του, κρατική και πνευματική.

Θα επιχειρήσω κι εγώ μια παράλληλη σύντομη ιστορική αναδρομή, για να φανεί η σχέση Κράτους και Εκκλησίας στην Ρωσία, πως δημιουργήθηκε αυτή η σχέση και η επεκτατική πολιτική εντός και εκτός Ρωσίας, με ειδική αναφορά στο Άγιον Όρος.

Μια στοιχειώδης μελέτη της Ρωσικής ιστορίας φανερώνει το επεκτατικό δόγμα που την διέπει από τα πρώτα χρόνια της σύστασης της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, από την εποχή των Τσάρων. Επειδή όμως ο χριστιανισμός απετέλεσε σημαντικό στοιχείο στο συνδυαστικό ιστό της Ρωσικής

Αυτοκρατορίας και έφτασε ως της σήμερα, δεν είναι δυνατόν να μην συμπεριληφθεί στη μελέτη της διαμόρφωσης και εξέλιξης του Ρωσικού Κράτους.

Ο χριστιανισμός στη Ρωσία επεκράτησε ακριβώς με τον αντίθετο τρόπο από ό,τι στο Βυζάντιο. Η Ρωσία, μία αχανής χώρα η οποία περιλαμβάνει πολλές εθνότητες, διαφορετικές θρησκευτικές πεποιθήσεις και πολιτισμούς, ανέκαθεν έχει προβληθεί στον κόσμο σαν μία ορθόδοξη χώρα, κάτι το οποίο δεν είναι αλήθεια. Το γεγονός είναι ότι οι ορθόδοξοι στη Ρωσία αποτελούν μειοψηφία, κάτι που ακούγεται αντίθετο, εξ αιτίας της προπαγάνδας που έχει ασκηθεί. Οι ορθόδοξοι δε που θρησκευούν, αυτοί, δηλαδή, οι οποίοι συνειδητά εκκλησιάζονται και μετέχουν των μυστηρίων, είναι ακόμη λιγότεροι.

Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία διακρινόμενη για την ειδωλολατρία της δημιούργησε τους τρεις πρώτους αιώνες μετά Χριστόν, αμέτρητα πλήθη χριστιανών Μαρτύρων, οι οποίοι προσεγγίζονταν ως εχθροί του κράτους. Ο χριστιανισμός στα πλαίσια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας κατόρθωσε σιγά-σιγά να επικρατήσει εκ των κάτω προς τα άνω, από τις λαϊκές δηλαδή μάζες να ανελιχθεί και να φτάσει στα ανώτερα κοινωνικά και διοικητικά στρώματα και τέλος να επικρατήσει και σε αυτήν την ανώτατη εξουσία που λεγόταν αυτοκράτορας .

Αυτός ο τρόπος έκανε τον χριστιανισμό να γίνει αποδεκτός με πληρότητα, όχι σαν νομικός τρόπος ζωής ή κοινωνικό σύστημα, αλλά σαν κοσμοθεωρία, μέσα στην οποία ο άνθρωπος έβρισκε νόημα, ύπαρξη και ατένιζε το μέλλον του ακόμα και σε αυτήν την μετά θάνατον ζωή. Αντίθετα στη Ρωσία επειδή ο χριστιανισμός ξεκίνησε από τους φορείς της ανωτάτης διοικητικής εξουσίας και επιβλήθηκε από αυτούς στο λαό, από πάνω δηλαδή προς τα κάτω, το πρώτο αίσθημα στη βίωση του χριστιανικού ιδεώδους, δυστυχώς, δεν κατορθώθηκε να είναι πνευματικό, αλλά, επειδή από την πρώτη στιγμή έγινε κατανοητή η μεγάλη δύναμη στην άσκηση εξουσίας που παρείχε η χριστιανική πίστη, ο χριστιανισμός στη Ρωσία έγινε κρατική υπόθεση.

Ιδιαίτερα από την εποχή του μεγάλου Πέτρου και ύστερα, όταν πλέον το κράτος άρχισε να κωδικοποιείται και να οργανώνεται με τον δυτικό τρόπο διοίκησης και οργάνωσης, η ορθόδοξη πίστη πέρασε πλέον στην απόλυτη εξουσία του Κράτους, με την κατάλυση της διοικητικής της αυτονομίας, όπου δεν υπήρχε ούτε Πατριάρχης ούτε σύνοδος, ο δε προϊστάμενος του μικρού διοικητικού σώματος μητροπολιτών που αποφάσιζε την τύχη της ρωσικής εκκλησίας δεν ήταν άλλος από τον βασιλικό επίτροπο. Έτσι λοιπόν ο καλός υπήκοος του «πατερούλη», όπως τον αποκαλούσαν, δηλαδή του Τσάρου, ο καλός δημόσιος υπάλληλος ή ο πιστός στρατιώτης, δεν ήταν άλλος από τον καλό πιστό και βαθιά θρησκευόμενο χριστιανό.

Επιπλέον η ορθόδοξη πίστη χρησιμοποιήθηκε, όπως και στο εσωτερικό, με την ίδια ένταση και στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής της ρωσικής

αυτοκρατορίας με προσπάθεια να επεκταθεί και να επιβληθεί η Ρωσική υπεροχή σε διάφορους χώρους ιδιαίτερης θρησκευτικής σημασίας, όπως ήταν τα Ιεροσόλυμα και το Άγιον Όρος, με τη χορηγία σημαντικών χρηματικών ποσών, με την εξαπόλυση ολόκληρων ορδών από κρατικούς υπαλλήλους, ως δήθεν προσκυνητών, από ρασοφόρους, με την διείσδυση στις διοικητικές δομές υφιστάμενων εκκλησιαστικών οργάνων όπως πατριαρχεία και μοναστήρια . Όλη αυτή η δραστηριότητα έφτασε στην ακμή της από τα τέλη του 1800 μέχρι το 1917 ιδιαίτερα στο Άγιον Όρος. Κατά το διάστημα αυτό ο ρωσικός επεκτατισμός δημιούργησε πολυάριθμα οικοδομήματα εντός Αγίου Όρους μεγέθους δυσανάλογου των υφιστάμενων παλαιών μοναστηριακών δομών και κατόρθωσε να επικρατήσει στη μονή του Αγίου Παντελεήμονος με τρόπους και σύστημα τα οποία περιγράφονται με γλαφυρότητα σε πόνημα του Αγίου Δανιήλ του Κατουνακιώτη, ο οποίος ήταν γραμματέας στην Ελληνική Αδελφότητα της μονής εκείνη την εποχή, η οποία εκδιώχθηκε μετά την επικράτηση των Ρώσων και την εκλογή του πρώτου Ρώσου ηγουμένου .

Βεβαίως, και στο παρελθόν, προ δηλαδή του 19ου αιώνα, δεν είναι δυνατόν να μη μιλήσουμε για σχέση Αγίου Όρους και Ρωσίας, εφόσον γραπτώς και προφορικώς μαρτυρείται η παρουσία στο Άγιον Όρος Ρώσων μοναχών ή προσκυνητών, με την ειδοποιό όμως διαφορά ότι κατά κύριο λόγο έως τον 19ο αιώνα, η σχέση αυτή ήταν σχέση αλληλεπίδρασης χωρίς να υπάρχει το μικρόβιο του εθνοφυλετισμού και χωρίς να έχουν διαφανεί οι ρωσικές επιδιώξεις και η προσπάθεια επικράτησης και αλλαγής του status quo που υπήρχε στο Άγιον Όρος. Έτσι λοιπόν κατά την περίοδο αυτή η Ρωσία είχε παρουσία στο Άγιον Όρος, αλλά και το Άγιον Όρος είχε παρουσία στην Ρωσία, με τα διάφορα μετόχια του ανά τη ρωσική επικράτεια, τα οποία καταλύθηκαν από τον κομμουνισμό και ουδέποτε επεστράφησαν μετά την αλλαγή του καθεστώτος στη σύγχρονη εποχή. Ο κομμουνισμός, με την Επανάσταση του 1917 και τη δολοφονία του τελευταίου τσάρου Νικολάου, διέκοψε προσωρινά τον ρωσικό εκκλησιαστικό επεκτατισμό και έδωσε την ευκαιρία στη ρωσική εκκλησία να απελευθερωθεί από τα κρατικά δεσμά εκλέγοντας για πρώτη φορά Πατριάρχη και δημιουργώντας διοικητικό σύστημα ανεξάρτητο από το κράτος. Φυσικά η ιδεολογική κατεύθυνση που δόθηκε στο αστικό κράτος με την Οκτωβριανή Επανάσταση ήρθε σε αντιπαράθεση με καθετί το θρησκευτικό. Η θρησκεία εκδιώχθηκε και θεωρήθηκε εχθρός του Κράτους, με αποτέλεσμα έως τον 2^ο Παγκόσμιο πόλεμο η ορθόδοξη εκκλησία στη Ρωσία να έχει σχεδόν εκμηδενιστεί .

Όμως ο πόλεμος, η αντίσταση του ρωσικού λαού και η ανάγκη εμπύχωσης και ενδυνάμωσης των Ρώσων πολιτών, η οποία βρήκε διέξοδο μέσω της θρησκείας, της πίστης δηλαδή του μέσου ρώσου στον Θεό, ανέδειξε μία νέα δυνατότητα στο σοβιετικό κράτος να επηρεάζει τους πολίτες του και με πρωτοβουλία του Στάλιν ανασυστήθηκε διοικητικά η Ρωσική Εκκλησία, η οποία βεβαίως, δεδομένων των συνθηκών, δεν

μπορούσε να πράξει τίποτε περισσότερο ή τίποτε λιγότερο από την εξυπηρέτηση των επιδιώξεων στο εσωτερικό και στο εξωτερικό του σοβιετικού Κράτους. Έτσι λοιπόν για μία ακόμη φορά το θρησκευμα έγινε κρατική υπόθεση στη Σοβιετική πλέον Ρωσία . Μας τα εξήγησε αυτά και ο Σεβασμιώτατος

Φυσικά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε και την οικονομία του Θεού, ώστε η φλόγα του χριστιανισμού, έστω και με αυτόν τον τρόπο, να μην σβήσει από αυτήν τη γεωγραφική περιοχή.

Στα μετα-σοβιετικά χρόνια παρατηρούμε ότι τα πρόσωπα τα οποία ενορχήστρωσαν και οργάνωσαν τη νέα Ρωσία δεν ήταν άλλα από τα ίδια πρόσωπα που μέχρι το τέλος της κομμουνιστικής περιόδου συμμετείχαν στο σοβιετικό γίγνεσθαι. Έτσι παρατηρείται το οξύμωρο φαινόμενο, άνθρωποι οι οποίοι μετείχαν σε σκοτεινές δραστηριότητες μυστικών υπηρεσιών, ήταν μέλη της Σοβιετικής Βουλής ή ασκούσαν εξουσία στο διεφθαρμένο σοβιετικό κράτος και εδίωκαν τον χριστιανισμό, να εμφανίζονται ως ευλαβείς Ορθόδοξοι πιστοί, πλούσιοι δωρητές σε θρησκευτικά καθιδρύματα ή ακόμα πολύ περισσότερο ως εκκλησιαστικοί ποιμένες και μεγαλόσχημοι φορείς της Εκκλησίας σε ανώτατο επίπεδο εξουσίας.

Η «απελευθέρωση» της ρωσικής εκκλησίας από το αγκάλιασμα του σοβιετικού Κράτους δυστυχώς την έριξε στην αγκαλιά της οικονομικής ελίτ, η οποία εκπροσωπούμενη από ελάχιστους μετασοβιετικούς ολιγάρχες, συνέχισε και συνεχίζει να ασκεί εξουσία τόσο στο εσωτερικό της Ρωσίας όσο και στο εξωτερικό.

Στην άσκηση λοιπόν της εξουσίας αυτής για μία ακόμη φορά πολύ χρήσιμη είναι η χριστιανική πίστη .

Στο Άγιον Όρος, η νέα ρωσική τάξη, από την πρώτη στιγμή έριξε τη ματιά της και από την αρχή διείδε το πεδίο πρόσφορο για την άσκηση εξωτερικής πολιτικής.

Κορυφαία επιδίωξη υπήρξε πριν μερικά χρόνια η προσπάθεια για εορτασμούς μιας δήθεν χιλιετηρίδας στο Άγιον Όρος παρουσίας ενός «ρωσικού μοναχισμού», με στοιχεία έωλα και πλαστά, η οποία βρήκε αντιμέτωπη τόσο την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους όσο και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά πραγματοποιήθηκε με την πλούσια συμμετοχή της ρωσικής εκκλησίας και των Ρώσων πολιτικών ταγών, με κορυφαία εκδήλωση την επίσκεψη στο Άγιον Όρος, τον Μάιο του 2016, του προέδρου Πούτιν και του Πατριάρχη Μόσχας Κύριλλου, οι οποία πέρασε, ούτε λίγο ούτε πολύ, στα ψιλά του ελληνικού τύπου, ενώ γνώρισαν μία χαλαρή έως μηδενική αναγνώριση από την επιστημονική κοινότητα. Η ρώσικη εκκλησία έχοντας πολύ μεγάλα σχέδια για την χρήση αυτών των εορτασμών στο εσωτερικό της χώρας, επένδυσε σ' αυτούς, προτρέποντας Ρώσους ολιγάρχες να προσφέρουν σημαντικά ποσά στη μονή του Αγίου Παντελεήμονος, τα οποία σήμερα κάποιοι εμφανίζουν ψευδώς ως γενικές χορηγίες σε όλο το Άγιον Όρος.

Το ευτύχημα είναι ότι στην εποχή μας πλέον δεν υπάρχει τρόπος άλωσης ή αλλοίωσης του διοικητικού συστήματος του Αγίου Όρους, διότι υπάρχει ισχυρό κράτος και νομικό πλαίσιο, το οποίο το διέπει και είναι αναγνωρισμένο διεθνώς, ο καταστατικός χάρτης του Αγίου Όρους.

Υπάρχει, όμως, η δυνατότητα της εσωτερικής αλλοίωσης και του επηρεασμού της φωνής και της σκέψης του Αγίου Όρους, κάτι το οποίο είναι πολύ σημαντικό και μπορεί να επιδράσει σε πάρα πολλούς τομείς της σύγχρονης πραγματικότητας. Δεν είναι τυχαίο το ότι, οι ίδιες «αγιορείτικες» φωνές, συνήθως ανώνυμες, είναι εναντίον του οικουμενισμού, καταφέρονται το ίδιο εναντίον της συνόδου της Κρήτης, εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ανήκουν στο περίφημο αντιεμβολιαστικό κίνημα, σήμερα, στην τραγική κατάσταση την οποία βιώνουμε, δεν αρθρώνουν μία φωνή ενάντια στο έγκλημα που τελείται στην Ουκρανία.

Ο «Ρωσικός κόσμος» πλέον, με την εισβολή στην Ουκρανία, εξελίσσεται από ένα αφήγημα και διδασκαλία, σε οντότητα, δείχνοντας το πραγματικό επεκτατικό δόγμα με το οποίο αθετεί διακρατικές συμφωνίες και συνθήκες, παραβιάζει σύνορα ανεξάρτητων κρατών και με την ισχύ των όπλων προσπαθεί να επιβληθεί. Την αιρετική αυτή μορφή του αφηγήματος την ανέλυσε ο Σεβασμιώτατος

Πολλοί νομίζουν πως στην Ουκρανία αυτή τη στιγμή γίνεται απλά ένας πόλεμος οικονομικών συμφερόντων, εδαφικής κυριαρχίας και κατοχής φυσικών πόρων. Είναι όμως κάτι παραπάνω. Είναι ένας πόλεμος πολιτισμών. Ένας πόλεμος μεταξύ του αυταρχικού καισαροπαπισμού και της ελευθερίας. Ένας πόλεμος μεταξύ μεσσιανικού φαρισαϊσμού που φαντασιώνεται δικαιώματα να κατακάψει πόλεις «όπου γίνονται παρελάσεις ομοφυλοφίλων» και της πραγματικής εν Χριστώ πίστης. Διακυβεύεται το δικαίωμα του ουκρανικού λαού να εξασκήσει την ορθόδοξη πίστη του όπως αυτός επιθυμεί, δηλαδή εν ελευθερία, αγάπη, διάκριση και καταλλαγή, όπως δηλαδή είναι η αληθινή ορθόδοξη πίστη.

Αυτός ο πόλεμος υποβόσκει σε διάφορα μέρη της γης. Είναι πόλεμος μεταξύ δύο πολιτισμικών παραδειγμάτων· ένας πνευματικός πόλεμος που διεξάγεται μέσα στις ψυχές εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλη την γη. Ο πόλεμος μεταξύ του φόβου-ευθυνοφοβίας-φαρισαϊσμού και της ελευθερίας-υπευθυνότητας-αγάπης. Έτσι σε πολλές χώρες της Δύσης, ακόμα και στην πατρίδα μας, μέσω αυτού του πνευματικού πολέμου, ο αυταρχικός ηγέτης έχει ήδη σαηνεύσει και κατακυριεύσει τις ψυχές πολλών ανθρώπων, που του ομοιάζουν πνευματικά. Άνθρωποι που μεταστρέφονται κατά των ίδιων τους των χωρών, προδίδοντας τις αξίες και τον πολιτισμό τους, γενόμενοι «γενίτσαροι», όπως θα λέγαμε στην Ελλάδα.

Έχει εισβάλλει με δόλιο τρόπο στις συνειδήσεις αυτών των ανθρώπων το αφήγημα της «Αγίας Ρωσίας» και της κακιάς Δύσης, οι οποίοι, «πνιγμένοι» σε ανύπαρκτες προφητείες, αναμένουν τον ηγέτη του «ξανθού γένους» ως «Μεσσία», ο οποίος θα αποκαταστήσει την τάξη και θα εκπληρώσει «το ποθούμενο».

Τι είναι η «Αγία Ρωσία» - «Ρωσικός Κόσμος»; Αναλύθηκε ικανοποιητικά το θέμα από τον προλαλήσαντα Αρχιεπίσκοπο.

Κατά βάση Απέναντι στη Δύση και όλους εκείνους τους Ορθοδόξους που έχουν εκπέσει σε σχίσμα και πλάνη (όπως ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος και άλλες τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες που τον υποστηρίζουν) στέκεται το Πατριαρχείο Μόσχας, μαζί με τον Βλαντίμιρ Πούτιν, ως οι πραγματικοί υπερασπιστές της ορθόδοξης διδασκαλίας, την οποία αντιλαμβάνονται με όρους παραδοσιακής ηθικής, αυστηρής και άκαμπτης κατανόησης της παράδοσης και σεβασμού στην Αγία Ρωσία.

Ο εθνοφυλετισμός στο μεγαλείο του, παρά την καταδίκη του στην Σύνοδο της Κωνσταντινούπολης το 1872 επί Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ανθίμου Στ' του Εσφιγμενίτου.

Στην Ουκρανία δεν γίνεται πόλεμος μεταξύ δύο «ομοδόξων λαών». Γίνεται πόλεμος μεταξύ ενός κράτους που έχει ως κρατικό επεκτατικό δόγμα τις αιρέσεις του φονταμενταλισμού και του εθνοφυλετισμού, εργαλεία που χρησιμοποιεί ένας «ημίθεος-μεσσίας» μέσω μιας απόλυτα ελεγχόμενης τοπικής Εκκλησίας, εναντίον ενός λαού που θέλει να ζει ελεύθερα και να μπορεί να πιστεύει στην Εκκλησία του Χριστού με τον αληθινό τρόπο. Αυτό το παράδειγμα του εν ελευθερία και ανεξάρτητου από τις κοσμικές αρχές χριστιανικού βίου θέλουν οι επιτιθέμενοι να σβήσει, πριν μεταδοθεί και στην ίδια τους την χώρα. Για τον λόγο αυτό και το επιτιθέμενο, επεκτατικό και αδηφάγο κράτος δεν μπορεί να ανεχθεί την ύπαρξη ανεξάρτητης Εκκλησίας στο Κίεβο.

Η πολιτική τους είναι αντίθετη με το αίσθημα ενός λαού που ανήκει σε ένα ανεξάρτητο κράτος και την ανάγκη δημιουργίας Ουκρανικής Εκκλησίας ανεξάρτητης και αδέσμευτης από την Ρωσική Εκκλησία, μιας Εκκλησίας απόλυτα ελεγχόμενης από άλλο ανεξάρτητο κράτος.

Η χορήγηση του αυτοκέφαλου στην Ουκρανική Εκκλησία από το Οικουμενικό Πατριαρχείο ήταν μια τομή στην Ιστορία. Η Ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και η ένοχη σιωπή του πατριάρχη Μόσχας, η οποία αποκάλυπτε την ταύτιση του με τις κινήσεις του Κρεμλίνου, δικαίωσε απόλυτα τον Οικουμενικό μας Πατριάρχη Βαρθολομαίο. Ο «πνευματικός πατέρας» των εισβολέων διεκδικεί και την πνευματική πατρότητα των αμυνομένων. Οξύμωρο ακούγεται και τελειώς εξωφρενικό. Αν όντως θεωρούσε αληθινό πατέρα τον εαυτό του

σίγουρα θα είχε εναντιωθεί σ' αυτόν τον πόλεμο, θα είχε «προτάξει τα στήθη του» για τα εν Ουκρανία πνευματικά του παιδιά, με κίνδυνο ακόμη και της ζωής του. Αντιθέτως συντάχθηκε με τον εισβολέα, πράγμα αναμενόμενο, όπως ιστορικά αναφέρθηκε νωρίτερα, για την σχέση εξάρτησης της Ρωσικής Εκκλησίας με την εξουσία. Εξάρτηση η οποία στέρησε από την Ορθόδοξη Εκκλησία την ελευθερία της και τον πνευματικό της ρόλο. Ήταν δεσμευμένη πάντα από τις επιλογές της εξουσίας, με συνέπεια ο ευαγγελικός λόγος να μετατραπεί σε φερέφωνο της εξουσίας. Ο πνευματικός πατέρας γίνεται κρατικός υπάλληλος, όργανο της εξουσίας, αποκομμένος από τα πνευματικά του παιδιά. Η «πνευματική του καθοδήγηση» εξαρτάται από την πολιτική, η οποία στηρίζεται στην ιδεολογία «Russkii mir» ή «ρωσικός κόσμος». Κάθε κίνηση και κάθε λόγος δεν διέπεται από «θεία έμπνευση», αλλά είναι πολιτική κίνηση βάσει σχεδίου.

Αυτό αποδεικνύεται από την στάση της στην προπαρασκευαστική περίοδο της Συνόδου της Κρήτης, κατά την οποία συμμετείχε και συμφωνούσε σε όλες τις συναντήσεις, με αποκορύφωμα τον τορπιλισμό της ίδιας της Συνόδου, με την μη συμμετοχή τόσο της ίδιας της Εκκλησίας όσο και ορισμένων άλλων τοπικών Εκκλησιών οι οποίες είχαν άμεση εξάρτηση από την ίδια.

Αυτή ήταν και η αρχή για την αντίστροφη μέτρηση η οποία θα οδήγησε σε ρήξη το σώμα της Εκκλησίας, με απρόβλεπτες συνέπειες, έχοντας ως αποκορύφωμα την εγκληματική της στάση στον πόλεμο στην Ουκρανία.

Το Άγιο Όρος έγινε ο πρώτος στόχος που χρησιμοποιήθηκε από το πατριαρχείο της Μόσχας για να «χτυπήσει» το Οικουμενικό Πατριαρχείο».

Το Πατριαρχείο Μόσχας απαγόρευσε στο Χριστεπώννυμο πλήρωμα της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας να προσεύχεται και να μεταλαμβάνει τη θεία Κοινωνία στα μοναστήρια και στους ναούς του Αγίου Όρους. Εάν οι απλοί Ρώσοι χριστιανοί προσευχηθούν σε οποιοσδήποτε εκκλησίες του Πατριαρχείου της Κωνσταντινούπολης, όπου ανήκει και το Άγιο Όρος και μνημονεύεται ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, θα πρέπει να μετανοήσουν για την αμαρτία τους αυτή κατά την εξομολόγηση! Ο π. Αλέξανδρος Βολκόφ, γραμματέας του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, εξήγησε ότι «από τώρα και στο εξής, μέχρι να αλλάξει τη στάση της η Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, οι Ρώσοι ορθόδοξοι χριστιανοί δεν θα επιτρέπεται να συμμετέχουν στη λατρεία, στη θεία Κοινωνία ή στην προσευχή σε εκκλησίες υπό τον Πατριάρχη

Κωνσταντινούπολης. Ούτε θα τους επιτραπεί να συμμετέχουν σε άλλα ιερά μυστήρια». «Εάν μάλιστα αρνηθούν να συμμορφωθούν προς αυτές τις απαγορεύσεις, οι κληρικοί της Ρωσικής Εκκλησίας θα υποστούν τις κανονικές συνέπειες, ενώ οι λαϊκοί θα χρειαστούν μετάνοια (!) και εξομολόγηση, λόγω της ανυπακοής τους στην Εκκλησία», δήλωσε ο π. Ίγκορ Γιακιμτσιούκ.

Ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, υπεύθυνος εξωτερικών σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, σε δηλώσεις του, προτείνει στους επιχειρηματίες να στραφούν προς τις Μονές της Ρωσίας, τονίζοντας: «Θα τους συνιστούσα πλέον να στρέψουν την προσοχή τους, και να επενδύσουν στα ρωσικά μοναστήρια της χώρας τους. Έχουμε δικά μας Μοναστήρια που έχουν μεγάλη ανάγκη, όπως την Μονή Σολοβέτσκι, την Μονή Βαλαάμ, την Λαύρα του Κιέβου, την Λαύρα του Αγίου Σεργίου και πολλά άλλα. Αν υπάρχει η επιθυμία να δώσουμε χρήματα για έναν ιερό σκοπό, έχουμε πολλά περισσότερα ιερά προσκυνήματα και Μοναστήρια από ότι στο Άγιο Όρος».

Από ότι τελικά αποδεικνύεται, εκ των υστέρων, όλη αυτή η γενναιόδωρη οικονομική ενίσχυση προς το Άγιο Όρος καθώς και, ανά την ορθοδοξία, σε αμέτρητες Μητροπόλεις και Μονές, αποσκοπούσε στην οικονομική υποχρέωση των δωροληπτών, ώστε να «σφραγίσει το στόμα τους», όταν θα έπρεπε να μιλήσουν, σε συνδυασμό πάντα με τα ψευδοαφηγήματα περί του «ξανθού γένους» και τα περί «Τρίτης Ρώμης», με τα οποία μπολιάστηκαν αρκετές γενιές ανθρώπων.

Τρανό παράδειγμα βιώνουμε αυτές τις ημέρες της απαράδεκτης Ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, βλέποντας να σιωπούν διάφοροι, λαλίστατοι κατά τα άλλα, «υπέρμαχοι των δικαιωμάτων» και «πνευματικοί άνθρωποι». Κάποιοι, λόγω της πίεσης να προβούν σε δηλώσεις, καταδικάζουν γενικά την βία, από όπου και αν προέρχεται, εξισώνοντας θύτη και θύμα. Άλλοι μιλούν γενικά κατά του πολέμου, λες και δύο χώρες παίζουν κάποιο άθλημα σε τρίτο γήπεδο χωρίς να υπάρχει επιτιθέμενος και αμυνόμενος.

Αποτελεί ντροπή για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια μια τέτοια στάση ίσων αποστάσεων ή μια στάση «Ποντίου Πιλάτου», όπως θα λέγαμε στην εκκλησιαστική γλώσσα. Αποτελεί σημείο σήψης και παρακμής της κοινωνίας. Αποτελεί κακό παράδειγμα για τα παιδιά μας. Αποτελεί νοοτροπία που οδηγεί σε εθνικό κίνδυνο, καθώς και η χώρα μας αντιμετωπίζει μεγάλο γείτονα-αναθεωρητική δύναμη, που έχει στα αφηγήματά της την μη αποδοχή της ένταξης των νησιών μας στο ανεξάρτητο κράτος μας, μακριά από την πρώην αυτοκρατορία.

Το ζητούμενο πλέον είναι, μετά την κατάπαυση του πυρός, η οποία θα επιτευχθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, πέρα από τις συνθήκες που θα υπογραφούν, οι οποίες αποδεικνύονται τελικά εύθραυστες, ποια θα είναι η θέση της Εκκλησίας στα νέα γεωπολιτικά δεδομένα που δημιουργούνται. Ο ευαγγελικός λόγος που πρεσβεύει ως Εκκλησία είδαμε πόσο καταπατήθηκε και απαξιώθηκε, όχι από κάποιο Κράτος – Δυνάστη, αλλά από την ίδια την Εκκλησία. Τα συμφέροντα του «Ρωσικού Κόσμου» παραμέρισαν τον ίδιο τον λόγο του Χριστού. Ξεκάθαρος ο λόγος του Χριστού μέσα από το Ευαγγέλιο που μας παρέδωσε ως οδηγό ζωής και αλήθειας στην ζωή των Χριστιανών.

«Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Αυτή η προτροπή του Χριστού «όποιος θέλει, ελεύθερα, να τον ακολουθήσει», δεν ταιριάζει με το δόγμα της επιβολής και της εξάρτησης της Ουκρανίας από την Ρωσική Εκκλησία. Η νόμιμα εκλεγμένη Ουκρανική Κυβέρνηση ζήτησε και πήρε επίσημα την Αυτοκεφαλία της Ουκρανικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

«Αγαπάτε Αλλήλους». Η εντολή της αγάπης που ποδοπατήθηκε βάνανυσα, ιδίως από τον πνευματικό ηγέτη της Ρωσικής Εκκλησίας, Πατριάρχη Κύριλλο. Με ποιον τρόπο άραγε θα μιλά για την αγάπη στα κηρύγματα του, όταν τα λόγια ενός πνευματικού ανθρώπου πρέπει να ταυτίζονται με τα έργα και τις πράξεις του; Ποια άραγε αγάπη δείχνει προς τα υποτιθέμενα κατ' αυτόν πνευματικά του παιδιά στην Ουκρανία; Για ποια αγάπη μιλά όταν ευλογεί τα όπλα που σκοτώνουν άμαχο πληθυσμό και εισβάλουν παράνομα σε ξένο ανεξάρτητο κράτος; Η στάση αυτή του Ρώσου Πατριάρχη δικαιολογεί απόλυτα την διχαστική του παρουσία στην Οικουμενική Εκκλησία. Μια παρουσία που είναι γεμάτη φαρισαϊκή υποκρισία, όπως στα χρόνια του Χριστού, που υπήρχαν άνθρωποι με φαρισαϊκές αντιλήψεις, που πετροβολούσαν μοιχαλίδες, με μοναδικό κίνητρο να αποφύγουν πάση θυσία να κοιτάξουν εσωτερικά τον εαυτό τους, τις δικές τους αμαρτίες. Ο Χριστός άρχισε να γράφει τις αμαρτίες τους στο χώμα και τους απαντούσε «ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω». Τελώνες και πόρνες πλησίαζαν τον Χριστό λόγω της αγάπης Του, η οποία τους αλλοίωνε. Αντιθέτως, οι σύγχρονοι επίδοξοι «μεσσίες» και οι κατά τόπους απολογητές τους διαδίδουν πως θα επιβάλουν την «ηθική καθαρότητα» με το σπαθί και την φωτιά στην «έκφυλη και παρηκμασμένη» – όπως τους αρέσει να λένε – Δύση.

Η απάντηση σε όλα αυτά είναι η μετάνοια και η αγάπη. Σε όλη αυτήν την υποκριτική και απάνθρωπη, όπως εξελίχθηκε, στάση θα ηχεί ελεγκτικά, ο γεμάτος αγάπη λόγος του Χριστού προς την μοιχαλίδα γυναίκα του ευαγγελίου: « γύναι, ποῦ εἰσιν; οὐδείς σε κατέκρινεν; ἢ δὲ εἶπεν· οὐδείς, Κύριε. εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἀμάρτανε». (Ιω. 8, 10 – 11)

Ευχόμαστε σύντομα να λήξει αυτή η άδικη αιματοχυσία, να επέλθει η ειρήνη και μέσα στα πλαίσια του σύγχρονου δημοκρατικού κόσμου, να επικρατήσει η δικαιοσύνη. Οι πληγές αυτού του πολέμου δύσκολα μεν θα επουλωθούν, αλλά, μέσα από τον πόνο και τον θάνατο που προκάλεσε αυτός ο πόλεμος, ελπίζουμε να βγει ενωμένη η ανθρωπότητα, μέσα στα πλαίσια της αγάπης και του αλληλοσεβασμού. Να δημιουργηθούν δικλείδες ασφαλείας τέτοιες, ώστε στο μέλλον να μην επαναλαμβάνονται λάθη του παρελθόντος, και η αδυναμία της δύσης να μετατραπεί σε μια νέα δυναμική, ώστε να αντιλαμβάνεται εγκαίρως και να σταματά «φαινόμενα Πούτιν», τα οποία οδηγούν την ανθρωπότητα στην καταστροφή.